

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

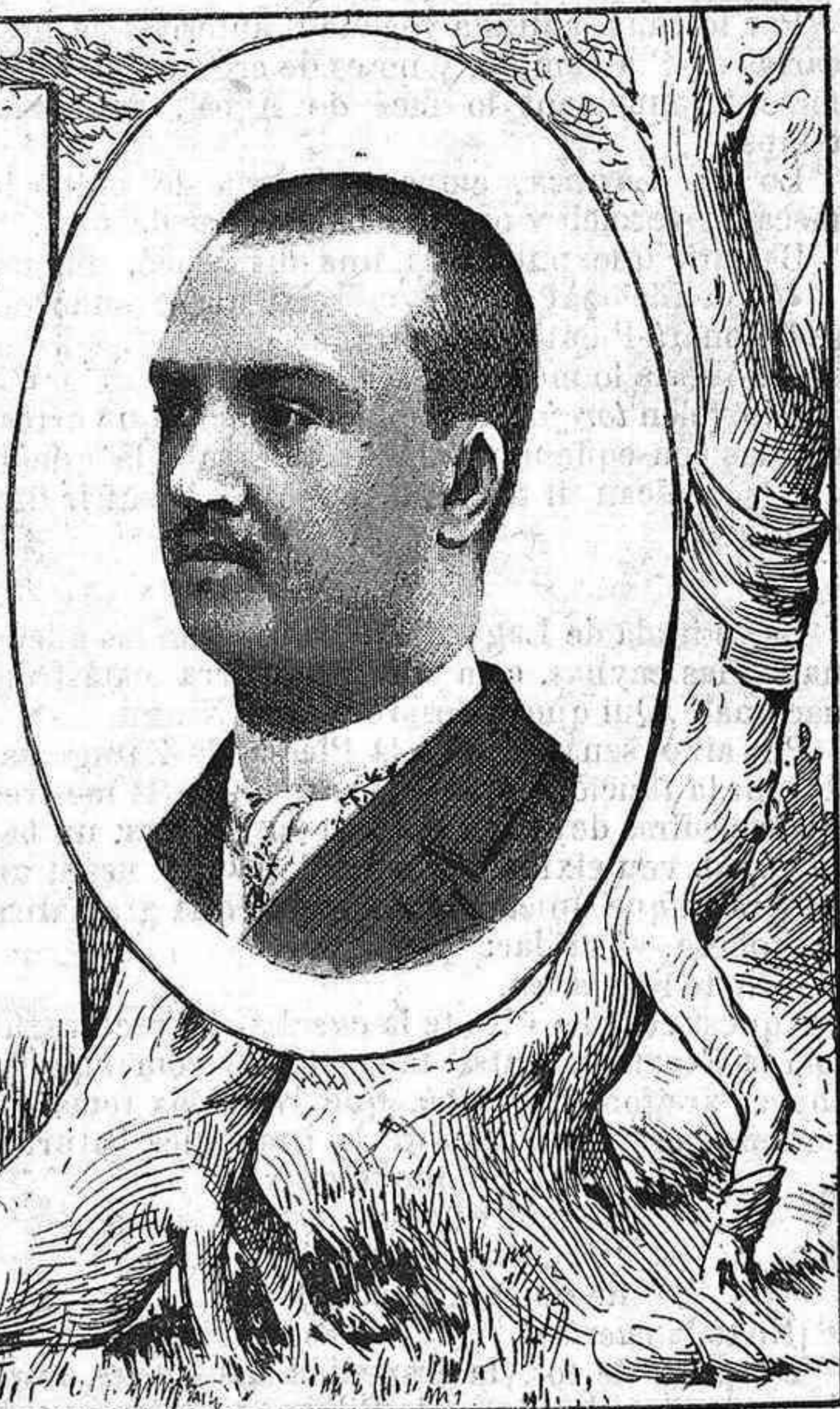
PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5

CAPS DE BROT

J. Baltà R. de Cela

Quimich-fisich insigne,
honra à sa patria,
traballant nit y dià
plé d' entussiasme.
Ell es qui ab esforços noble
sosté y enlayra
lo nou Observatori
de Vilafranca.

CRONICA

Dilluns vá obrirse la taquilla de la Plassa de Toros, establerta, com de costum, en un dels despatxos del teatro Principal. Desde las primeras horas del mati la gent s' hi deixá caure, com cauhen las moscas sobre un terrós de sucre.

Pero aquesta vegada 'l sucre no hi era.

L' empresari havia dit:—S' obrirá la taquilla y 's pendrá nota dels encárrechs que 's fassin.

Y al obrirse la reixeta, 'ls séus empleats digueren:

—Senyors, no cal que 's molestin: ja está tot venut.

¡Figúrinse quin escándol no s' armaria!... Sobre tot si 's considera que no es aquesta la primera vegada que l' empresari de la Plassa de Toros, se permet torear al públich de Barcelona.

Ell haurá dit:

—En Lagartijo 's talla la *qüeta*. Per lo tant l' ocasió la pintan *calva*. Y ha arribat l' ocasió de *pendre 'l pé* al públich de Barcelona.

Y d' aquí la idea que ha tingut l' empresa de destapar la cassola, quan ja 'ls revenedors d' acort y en combinació ab ella mateixa, se n' han endut tots los talls, y no han deixat ni un trist llepúm de salsa.

De manera que sis dias avants de la gran corrida en que 'l califa cordobés intenta despedirse del públich barceloní, l' empresari ha entregat als aficionats á las mans dels revenedors.

—Torejéulos—els ha dit.—Ha arribat la vostra.

Y 'ls revenedors se disposavan á picarlos y banderillejarlos ab tot lo salero y ab tota l' audacia que consent la falta d' escrúpuls.

Per fortuna, aquesta vegada l' autoritat ha prés cartas en l' assumpto, y no es de creure que pugaforse impunement lo mes de Agost, avants de temps.

Lo Sr. Larroca, empero, hauria de agitar lo mocador vermell y ordenar banderillas de foch.

Bastaria que publiqués una disposició, dihent:

«A tot aficionat que descubreixi un revendedor, se li donará l' entrada de franch.»

Aixó seria lo més efíca.

¿No volen *torejar* al públich? Donchs que arros-trin las conseqüencias. Ja es cosa sabuda que 'ls que 's dedican al *toreig* s' exposan á sufrir una *cojida*.

* * *

La retirada de Lagartijo la consideran los aficionados á las baynas, com una verdadera catástrofe nacional. ¿Qui queda després d' ell? Ningú.

Per aixó, sens dupte, á la Plassa de Zaragoza, durant la funció ab que 'l mestre entre 'ls mestres vá despedirse de aquell públich entussiaista, un baturro, ab veu eixida del fondo del cor, y usant un imperatiu que únicament existeix en la gramática aragonesa, vá cridar:

—No te la *cuertes*.

Aquest crit de:—No te la *cuertes*, ha recorregut tota la Espanya, fentse tan popular com aquella copla, aragonesa també, que resumeix totas las perfeccions y modalitats de la gramática baturra:

«El dia que te *quisí*
tu madre no lo *quisió*:
la culpa la tienes *tí*
de no casarte con *yo*»

¡No te la *cuertes*!

Y á pesar de tot, la despedida del mestre entre 'ls mestres, en la Plassa de Bilbao, vá terminar ab una pluja d' ampollas de gaseosa y ab una sus-

penió de la corrida, salvantse la vida el últim baynut, retirat al corral entre dos llums, y quan ja 'l públich se preparava á calar foch á la plassa

¿Volen encare un entussiasme més expressiu?

En Lagartijo, avants de tallársela, procura treure tot lo partit possible de las sévas últimas corridas. Aixís com ha passat la major part de la séva vida matant toros, ara sembla que dedica 'ls darrers instants de la séva existencia de torero á *munyri la vaca*.

* * *

La vida torera del califa comensá trenta anys enrera, banderillejant per primera vegada en corridas de cartell, y debutant ab los espasas que durant l' any 1863 treballaren á la Plassa de Madrid, y sigueren: Cúchares, Tato, Gordi o, Antonio Luque, Gonzalo Mora, Julián Casas, Ponce y Manuel Carmona. Exercían de sobresalients, Mariano Antón y Pablo Herraiz.

Dos anys després, en Lagartijo prenia l' alternativa de mans de 'n Cavetano Sanz, matant un toro de la ganadería de D. Galo Ortiz. Se nomenava *Barrigón*, y lográ desferse d' ell de una sola estocada.

En sa llarga carrera es en *Rafael* un dels toreros que ha tingut més sort. Veritat es que ha manejat sempre 'l drap ab gran pericia. Veritat es també que las estocadas *á volapié* que han sigut sempre las sevas predilectas, resultan las menos perillosas, en l' art de la tauromáquia.

Una de las pocas cullidas que ha tingut, sigué la que li proporcioná á l' any 73 un toro nomenat *Charretelo*, de la ganadería de Bermúdez, causantli dos feridas graves en lo brás dret, una d' ellas de vuit centímetros de longitud.

En cambi de aquests inconvenients, Lagartijo ha guanyat una fortuna. Ell pot dir que 's retira de l' art, completament blindat d' or. No crech que 's deixés penjar per un milió y mitj de duros.

Avants de tallarse la *qüeta*, ha estat ronsejant tres ó quatre anys. A cada temporada deya lo mateix:

—L' any que vé acabo.

Y á l' any següent ho deixava per l' altre.

Fins que en lo present de 1893, trenta justos després del séu *debut*, ha determinat acabar de veras, recorrent las principals plassas d' Espanya, y no perque sigan aquestas las en que ha guanyat més grans triunfos, sino per ser las més grans, las que hi cab més públich, y en sa conseqüencia, las que poden proporcionarli major profit.

Despedimnos, donchs, d' ell, donantli aquell crit tan catalá de:

—¡Salut y pessetas!

* * *

Y ara acabém ab un contrast, y 's veurá lo que 's la Espanya dels nostres dias.

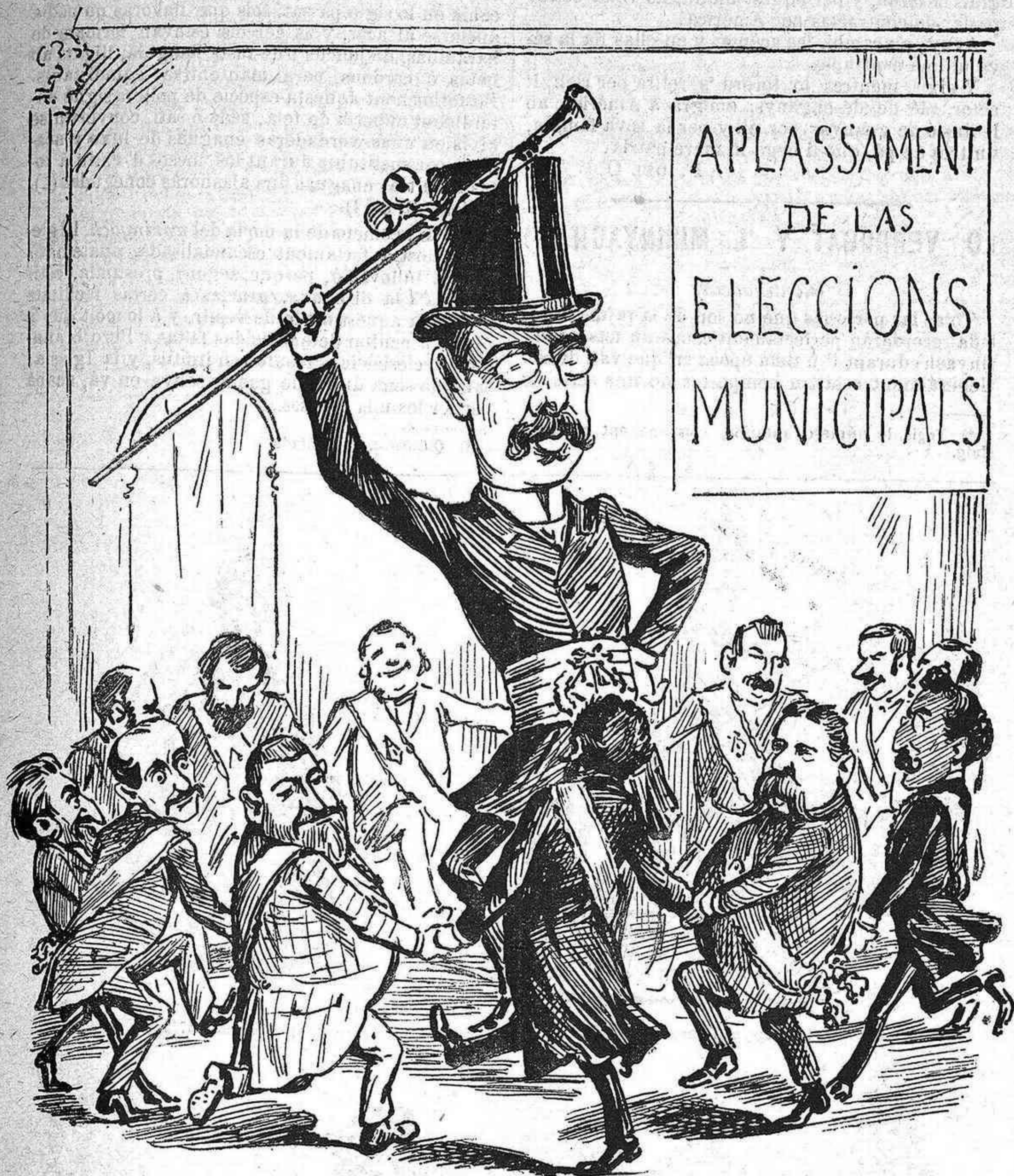
Coloquém davant de un afortunat torero á un desgraciat actor: davant de 'n Lagartijo, en Vico.

La cara y la creu de aqueixa moneda genuinament espanyola.

Si 'ls actors usessin *qüeta* com los toreros, en Vico, á pesar dels séus anys y dels séus afanys no podria tallársela encare. ¿Saben per qué? Perque en Vico es pobre.

Avuy, en las mateixas columnas de la premsa que donan compte dels últims triunfos de la celebritat torera, s' hi llegeixen las amarguras y 'ls desconhorts de la celebritat dramática, qu' en lloch de dedicarse á matar toros, ha consagrat la séva existencia y tot lo seu talent á interpretar dramas, y á guanyar aplausos y pochs diners, seguint la

ALEGRÍA Á LA CASA GRAN

Lo govern ens allarga la vida,
 en Sagasta se 'ns porta molt bé,
 ja tenim las... poltronas seguras
 hasta 'l dia primer de Jané.

(Música del himne de Riego.)

mateixa senda que li trassaren Romea, Latorre y Valero.

L'actor menja de la seva carn mateixa. Ningú com ell gasta la seva força vital. Quan l'abandona 'l brío de la juventut, quan las sévas facultats físicas se debilitan, quan ja no pot reproduhir los personatjes que 'ls autors li confiaren, per exigir aquests una figura qu' ell ja no posseheix, per haverla mustigada lo buf agostador del temps, ¡ah!

llavoras ¡quin dolor no ha de sentir! ¡quina tortura!

Sobre tot, si, com succeheix á Espanya, lo treball serio y artístich obté una recompensa inferior á la que alcansan los pallassos y 'ls histrións que donan vida á las bestiesas y á las tonterias dels teatros per horas.

Vico se troba avuy desenganyat.
 Y se 'n vá d' Espanya.

Atravessar l' Atlántich li feya, anys enrera, una gran basarda, y per aquest motiu, no volia sentir parlar de contractas per América.

Avuy, en cambi, las acepta, y en ellas fia la séva última esperansa.

Y aixís, mentres lo torero 's retira per rich, l' actor, plé de desenganys, emigra á América, ab l' ilusió de guanyar per ell y per la séva familia, un tros de pá, que li nega la mare patria.

P. DEL O.

LO VERDUGAT Y 'L MIRINYACH (*)

(Continuació)

Totas las personas que no son de la primera volada recordarán perfectament com eran fets los mirinyachs durant l' última época en que van durse. Generalment estavan compostos de una serie de

(*) Vegis lo número anterior, corresponent al 12 de Maig.

cèrcols d' acer folrats de tela que 's mantenian paralelment suspesos una porció de betas. Igual succehia en lo sigle passat, sols que llavoras no podia apelarse al acer, y 'ls cercols estavan formats de baranillas, de jonchs ó de fusta lleugera, lligats ab betas ó cordons pera mantenirse equidistants. Posteriorment aquesta especie de pollera sigué enterament cuberta de tela, seda ó satí, convertintse aixís en unas verdaderas enaguas de luxo y acabant per substituir durant los mesos d' estiu á totas las altrás enaguas fins alashoras conegudas (1). (Núms. 13 y 14).

Desde'l comens de la moda del *mirinyach*, l'Iglesia 's mostrá fortament escandalisada, anatematizant la innovació, perque, segons presumia, estimulava á la disbauxa, gracies á certas facilitats que dona aquest modo de vestir, y á lo molt que 's presta á ocultar determinadas faltas... Pero 'ls anatemas eclesiástichs resultaren inútils, y la Iglesia, cansada sens dupte de gastar saliva en vá, acabá per ter los ulls grossos....

(1) Quicherat, obra citada.

13 Senyora catalana.—1760

14 Fransa.—1779

15 Inglaterra.—1739

16 Inglaterra.—1745

17 Alemanía.—1775

La moda's propagà á tots los païssos d' Europa (Núms. 15, 16 y 17), ab tot y ser com era tan estúpida, tota vegada que lo mateix molestava als que la usavan que als demés, en los carrers y passeigs, en los espectacles y sobre tot en los cotxes. Dos mirinyachs omplian un carruatja dels mes grans, y aixó que las carrossas del sigle XVIII semblan navios. Dintre d'ellas era impossible que las senyoras *enmirinyacadas* poguessen seure ab mitjana comoditat. Pujar y baixar de la carrossa havia de ser bastant compromés, puig no podíaf erse sense exposarse á que 'l ditzós *mirinyach* fés una ganyota indiscreta. Pero las damas de aquell temps no devian temer gayre aquestas indiscrecions, ja que dur calsas en aquella época era una raresa. Las calsas femeninas fins eran consireradas com un signo de malas costums.

Entre las varias classes de *mirinyachs* que ab modificacions mes ó menos radicals anaren succehintse, era induptablement un dels més lletjos el nomenat *Panier á coudes*, que á partir de la cintura s' alsava pels costats fins als cólzers, perme-

tent que aquests descansessin en ell, com sobre 'ls brassos de un silló (N.º 18).

En los anys 1776, 77 y 78 los *mirinyachs*, com si presentissen lo séu próxim fi, varen pendre mes amplaria que may: va arribarn'hi á haver de quatre y cinch metros de circuit. Y com si ells no bastessin, se portava al mateix temps lo *panier tronqué*, consistent en una especie de polisson molt ample de dalt que oferia l' atractiu de poder dur las damas la faldilla curta y ensenyar lo peu y 'l comensament de la cama (Núms. 19 y 20).

En vigílias de la Revolució y quan aquesta esclatá, aná desapareixent la enfarfagada moda del *mirinyach*, com si ab la proclamació dels drets de l' home s' imposés una major senzillés en las vestiduras de la dona (Núms. 21, 22 y 23).

Ans d' entrar á parlar de la restauració del *mirinyach* en plé sigle XIX, no podém resistir á la tentació de dir alguna cosa sobre 'ls pentinats del sigle passat, dignes rivals de aquell, ja que com lo mateix *mirinyach* constituheixen un nou adefessi, pera no dirne un verdader crim contra 'l mal gust.

18 Fransa.—1735

19 Fransa.—1783

20 Fransa.—1779

21 Fransa.—1785

22 Fransa.—1791

23 Fransa.—1792

Lo volum dels pentinats femenins deixà enrera de bon tros tot lo vist anteriorment. Algunes vegades arribaven tant per amunt que semblava que la cara de las senyoras quedés situuada a las dos terceras parts del seu cos. Lo pentinat de gala, designat ab lo nom de *Loge d'opera*, era tan extraordinari que donava a la dona desde sota la barba a la part superior del pentinat o barret una alsada de un metro 30 centimetres. En la seva confecció hi entrava tota mena d'admiculs. Los cabells eran aixecats, crespats, rissats, caragolats, trenats y empolvats ab gran cuydado y parsimonia pel mestre perruquer. Al damunt de aquell castell capilar s'hi colocava una especie de sombrero adornat de llassos, plomas, flors, fruytas y las cosas més extravagants. De aquesta classe de pentinats se'n coneixian més de doscentas classes distintas, cada una de las quals tenia 'l seu nom corresponent, essent tots aquests noms, si rimbombant l'un, més rimbombant l'altre.

Lo *Pouf* era 'l pentinat sense sombrero y se li dava l'alsada que convingués per medi de fil-ferros y tiras de glassa. L'ilustre Leonard no empleava menos de tres metros de glassa per cada un de aquests *ramilletes*, rivals dels que avuy fabrican los confiters, completantlos ab las cosas més extranyas que pujan imaginar-se. Se'n feyan més de cent classes distintas, tenint cada una d'ellas lo seu nom particular, y representant los objectes més estupendos: ara un parch inglés, ara un barco, ara un paissatge rústech ab un molí de vent, ara una decoració de teatro y fins un panorama ab figuras y tot.

Aquests capritxos extravagants obligaren a aixamplar y alzar las portas de las habitacions, perque las senyoras poguessen passar sense ajupirse. Quan anavan en carrossa, havian per necessitat de treure 'l cap per la portella, y si plovia, no tenian més remey que posarse ajenolladas.

Per obviar tots aquests inconvenients s'inventá un pentinat ab mallas que a istil de clach se plegava a voluntat sobre sí mateix, sens més que tocar un ressort.

LLUIS LABARTA.

(Continuará).

LO QUE MÉS M'AGRADA

SONET

M'agradan los licors si son ben bóns,
m'agradan los pollastres ben rostits,
m'agradan los menjars si son fregits
y molt també m'agradan los turróns.

M'agrada 'l ficandó de rovellóns,
m'agradan els cigarros escullits,
m'agrada bon xiquet anar de nits
y molt lo presenciar bonas funcions.

M'agradan las *jaranas* com qui més,
m'agradan las *madamas* fins allá,
m'agrada pel septembre aná a cassá;
pro encare més que aixó y més que 'ls dinés,
m'agrada la mamá de la Assunció
quan fent com qui 'ns vigila, trenca 'l son.

INDALECI CUCARACHA.

LA CASUALITAT

Després de Deu y del emperador d'Alemania, no hi ha res al mon tan poderós com la casualitat. De cosas que tenen forsa y prestigi, n'hi ha va-

rias. Lo talent, la riquesa, las relacions, la hermosura; tot aixó son palancas de gran potencia; capassas de remoure tots los obstacles y saltar totas las barreras.

Pero ¡la casualitat! ¡la casualitat!... ¡Quántas y quántas vegadas arriba ella sola a lograr lo que totas las potestats de la terra no han pogut conseguir!

Molts aconeteixements, molts éxits, molts victorias no tenen altra explicació que la casualitat.

Se conta que un polítich espanyol va arribar a ficarse en lo ministeri per una casualitat tan extranya com afortunada.

Hi havia crisis, quedava una vacant en lo gabinet, y eran tants los pretendents que 's presentavan, que 'l president no sabia materialment com surtir del apuro.

Tots los aspirants tenian iguals mérits; més ben dit; ningú d'ells reunia 'l mérit més insignificant.

¿Com resoldre 'l conflicte? Las recomendacions y 'ls empenyos y las cartas perfumadas queyan sobre la taula del jefe del ministeri com una pedregada.

—Convé que fassi ministre al senyor A.

—Espero que donará la cartera vacant al senyor B.

—Li suplico que no desayri al senyor D.—

En mitj de tot aixó, la botina del peu dret del president va comensar a martirizarlo de tal manera, que 'l pobre don Práxedes...—¡ja m'ha escapat lo nom!—va haver de sumar als neguits que li donava la provisió de la cartera, 'ls implacables torments que li ocasionava l'ull de poll.

—¿Per qué no 's treya 'l calsat?—dirán vostés.

Prou que ho probava l'home; pero per més que tirava y tornava a tirar, la botina, com soldada al peu, no 's movia ni s'esmenava.

—Senyor president,—deya un ordenansa entrant:—pregunta 'l senyor Fulano qué determina en lo del ministre que falta.

—Respongui al senyor Fulano que no estich per res.—

Al cap d'uns moments:

—Diu lo senyor Mengano si pensa ab ell per la cartera vacant.

—¡Lo senyor Mengano que se'n vaji al diable!—

En tot aixó, entrá en lo despaig del president un individuo que pensava tant en ser ministre com ara plouhen unsas.

Al veure la cara compungida del jefe del govern, lo nou arribat preguntá ab verdader interés:

—¿Qué té? ¿qué li passa?

—Estich desesperat: ¡aquesta bota 'm fa veure las estrellas!

—¿Vol que miri si li trech?

—¡Ca! ¡no podrá!

—Ho probaré.—

L'amich del ministre era home de forsa; a la primera estrabada la bota rodá atropelladament per sobre l'alfombra.

—¿Veü?

Lo president llensá un esbufech de satisfacció, contemplá al seu amich ab inefable gratitut y as saltat per una idea repentina, exclamá:

—¿Vol ser ministre?

—Vosté 's burla de un servidor.

—Bé, ¿ho vol?

—Home, per mí...

—Pues no 'm parlem més: aquest vespre a las nou vingui mudat a palacio, per jurar.—

Y en efecte, aquella mateixa nit s'escampava per tot Espanya la noticia de que 'l bon senyor de la bota acabava de ser nombrat ministre.

Tot per casualitat.

Hi ha noyas que 's passen la millor edat de la vida tirant l'am de sas gracias ab tota la habilitat de que son capassas; y á pesar d' aixó 'l marit que desitjan no acaba de surtir may.

Devegadas se pensan tenirlo ja segur; altres cops prenen tal cúmulo de precaucions que la retirada del promés sembla impossible....

Y no obstant, res: los anys se passen, las ilusions se perden, y tot lo talent de la noya s'estrella contra 'ls capritxos del destino....

Pero nn dia, de repent, la veuhen de brasset ab un senyor.

—¿Y ara?—preguntan:—¿qué significa aixó?

—Ahir va casarse ab un americano. S' ha arreglat tot de cop y volta. Ha sigut una casualitat.—

La casualitat, la omnipotent casualitat ha fet en un dia lo que 'l graciós coqueteig no havia sapigut fer en deu anys.

¿No han conegut á dotzenas de personas que després d' arastrar una existencia misera y accidentada, tocant tota classe de teclas y corrent mitj mon, sense poguer aixecar may lo cap, s' han vist enlayradas de moment, gracias á un cop imprevis?

Diuen:— Es la sort, la fortuna, la constancia, la....

No ho creguin: es la casualitat.

Per xó la lotería té tants devots. Entre quaranta ó cinquanta mil números, no més n' hi ha un que pugua treure la primera.

Pero com tothom confia en la casualitat, tothom creu que la primera será per ell, olvidantse de que 'ls altres pensan exactament lo mateix.

Si están picats per la tarántula de la bolsa sabrán de sobra las reputacions que allí ha creat la deesa casualitat.

—¡Aquest!—sentirán dir—¡aquest si que té bonas y picardia! Una vegada en una jugada á la baixa va embutxacarse dos milions en menos d' un hora.

—¡Y aquest altre! Fa tres anys que no hi ha gran tempestat en la bolsa qu' ell no la ensumi ab un dia d' anticipació.—

¡Pobre gent! Lo que 'ls guia, lo que 'ls aconsella, lo que 'ls dona la sort, no es l' olfato, l' astucia, l' instint: es la casualitat.

¡Ja vindrá un dia en que aquesta mateixa casualitat que 'ls ha omplert las butxacas, els las buydará ab idéntica llestesa!

La casualitat edifica y derriba; la casualitat dona y pren; la casualitat fa y desfá....

Per xó jo, quan reso, després de dir:

«Pare Nostre, qu' estás en lo cel...»

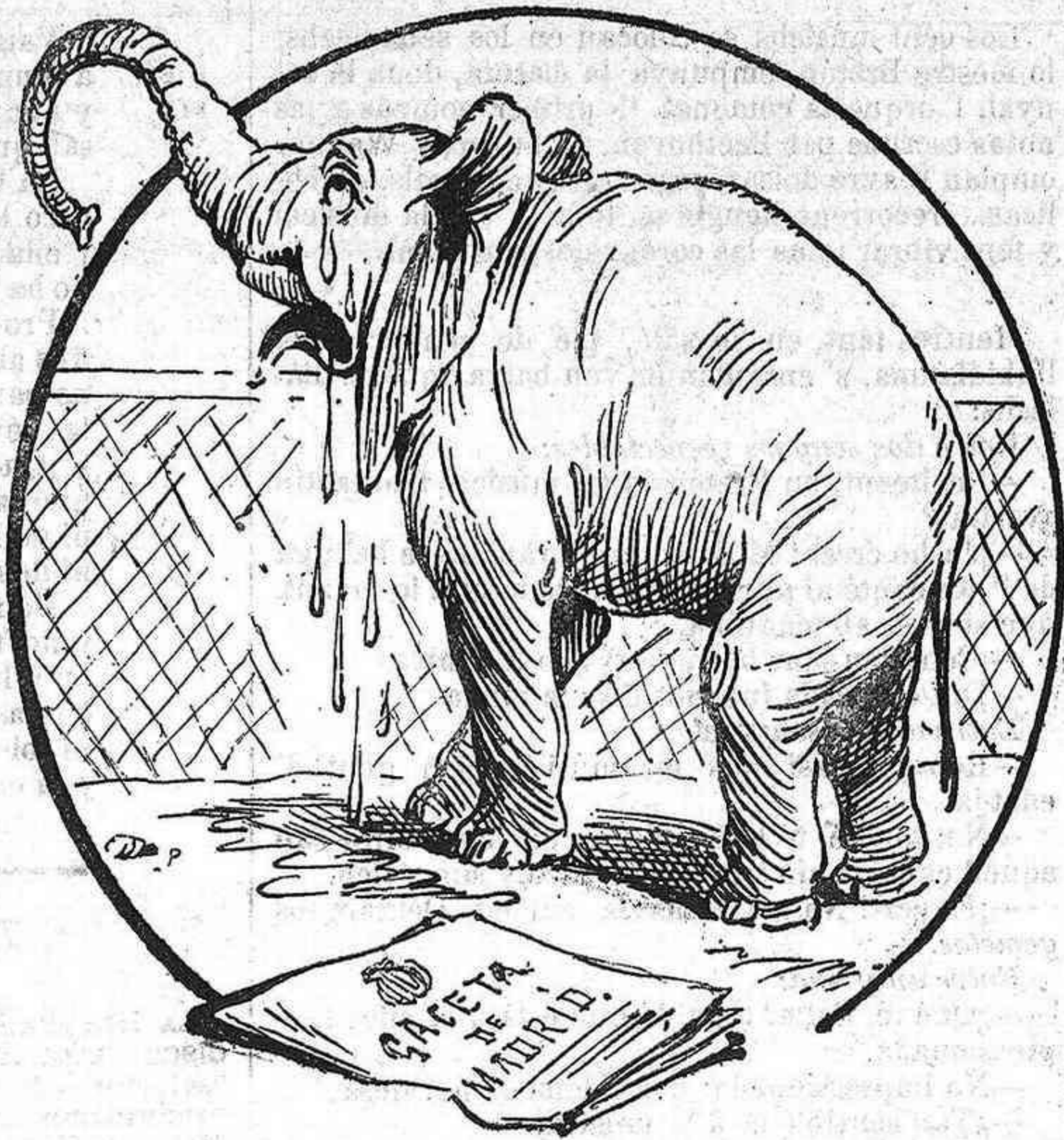
Sempre anyadeixo:

«Casualitat, qu' estás en la terra.»

Perque entre Ell y ella... y 'l rey de Prussia, 's pot dir que ho fan tot.

A. MARCH.

LAMENTACIÓ

—¡Adéu mas candidaturas!
¡Adéu dolsas ilusions!
¡Ja no podré aná á votar!
¡Han suspés las elecciones!

UNA OPINIÓ

Todo es según el color...

CAMPOAMOR.

Anavam jo y un amich
(el burro sempre al davant)
quan vaig aturar'm de sopte
fent aturar al company,
per admirar unas platas
y uns plats riquissims y blanchs
que veyia en una botiga
prop de Casa la Ciutat.

—Carám, son uns plats preciosos;
son bons, molt bons aquests plats—
vaig exclamar contemplantlos
en mitj l' acera plantat.

Y 'l company vá contestarme:

—T' equivocas de plá á plá.
Parteix sempre d' eix principi
quan de plats vulguis tractar.
No hi ha plats que siguin bons
per rics que siguin y cars,
si no 'ls pots omplir de teca,
siguin sopetas ó talls;
y tots, fins los que s' esquerdan,
tots son bons per un igual
quan disputas ab la dona
y vos los tiréu pel cap.

PISTACHO.

LOS CONCERTS DE NOVEDATS

Los cent músichs se colocan en los séus llochs; lo mestre Bretón empunya la batuta, dona la senyal, l' orquesta comensa 'l primer compás y las notas escritas per Beethoven, Schubert y Wagner omplan l' ayre dolsas, vigorosas, angelicals, diabòlicas.... recurrent lleugeras tota la escala musical y fent vibrar totas las cordas del sentiment.

Mentres tant, en lo saló, plé de concurrència lluhidíssima, s' entaulan en veu baixa aquests diálechs:

Entre dos senyors respectables:

—Realment, en Bretón es un músich molt actiu ¿veritat?

—¡Ja ho crech! Miri ab quina rapidés se belluga de l' un cantó al altre, movent la batuta lo mateix que si anés ab máquina.

—¡Cóm deu suar la camisa! ¿no li sembla?

—Diu que cada intermedi se la muda.

Entre dugas senyoretas:

—Repara, casi tots los músichs son gent d' edat ja.

—No; també n' hi ha algún de jove. Mira cap aquell cantó, quin un de més jove y simpátich.

—¡Es cert! No me 'n havia adonat. Déixam los gemelos.

Entre un y una:

—¿Qué té, Sofia? Sembla que está una mica impressionada.

—No impressionada: horriblement nerviosa.

—¿Tan sensible es á la música?

—¿La música?... Aquestas arrugas que 'm fa la mànega esquerra: ¡aixó, aixó es lo que m' amohina!

Entre personas d' edat:

—Son curiosos aquests concerts, ¿no troba?

—Si que 'n son: á mi 'm distreuen en gran manera.

—¿No diría lo que més m' agrada?

—¡Qué sab un hom!

—Los violins: ¿sab? alló de veure 'lsarquets que pujan y baixan ab aquella igualtat, tots á la vegada.... Semblan soldats ¿oy?

Entre dugas amigas:

—¡Mare de Deu!.... ¡quin diable de soroll fan aquests músichs! Arriban á fer mal de cap.

—Y marejan al públich.

—Y una no lluheix, ni pot conversar mentres tocan.

Entre mare y filla:

—¿Qué tens, nena, qu' estás tan preocupada? Sembla que t' agrada de veras aquesta pessa.

—¡Ca! ¿sab lo que mirava? Lo vestit de las de Lletuga.... Miri quina cosa més xillona y de més mal gust.

—¡Y tal! ¿per qué no m' avisavas avants?

Entre marit y muller:

—¿Qué t' ha semblat aquesta rapsodia de 'n Listz?

—¡Rap.... qué? ¿aquesta última pessa? L' he pasada tota dormint.

Y l' orquesta continúa escampant notas, que fan palpar tots los cors y agitan totas las cordas del sentiment.

MATIAS BONAFÉ.

INTIMA

Vaig jurar que res diria
á ningú de mon amor,
y avuy quasi tot lo poble
sab que t' estimo ab passió,

La boca l' he dominada
pero la mirada no,
y ella ha sigut qui, indiscreta,
ho ha revelat á tothom.

Pro encar que molts enrahonin
fins ab exageració,
no han de donarte quimera
las sévas murmuracions.

¡Qué saben, los infelissos,
qué saben ells del amor,
ni de los plahers del ánima,
ni dels sentiments del cor!

Déixals que digan, aymia,
y no 't causin desconsol,
puig las més de las vegadas,
ó totas sens excepció,
es sols la enveja qui parla,
y la enveja no té cor!

JAPET DE L' ORGA.

LIBRES

LA HEMBRA.—*Historia de un hombre*, per FRANCISCO TUSQUETS.—Cap obra coneixiam de aquest escriptor, y per lo mateix no ha pogut menos de produhirnos agradable sorpresa la lectura de *La Hembra*. Es una narració viva, vigorosa y plena d' esprit d' observació; es ademés una novela que reuneix un conjunt de notables condicions, no sent la menor d' ellas l' interès que desperta.

La Hembra es una venjadora de las que polulan en lo *Demi-monde* de París, devoradora insaciable de fortunas. ¡Ay del home que cau á las sévas mans!

Lo representant de una antigua casa senyorial de Catalunya es la victima de *La Hembra*. Comensa á tractarla per mera curiositat, en un viatge que fá á París; creu correr ab ella una aventura passatjera, una calaverada perdonable, avants de restituirse al seu domicili, y atret per la seducció acaba per sacrificarli tot; la fortuna, l' amor de una esposa exemplar, la vida d' un fill, la salut y la honra.

Es sumament exemplar veure com aquell pobre home s' enfonza en un abisme de llot. D' ell no 'n pot surtir, malgrat tots los esforços que fá. En sos darrers moments, quan una enfermetat de la médula 'l té convertit en un babioca, encare pensa ab la fascinadora sirena.

¡Es horrible! Pero més horrible encare es la sort reservada á una filla que ab la *hembra* tingué 'l difunt, y qu' era 'l llas més ferm que unia ab ella 'l seu cor candorós y podrit á la vegada.

Entre l' estudi d' aquesta passió mal sana, s' hi mescla la pintura de tipos diversos y de caracters ben observats; hi ha ademés l' idili d' un amor pur y desgraciat, hi ha 'l contrast de la vida agitada de París y de la existencia tranquila en un casal senyorial de las riberas del Ebro, oferint una serie de quadros magnificament compostos, impregnats de llum y de color y plens de caracter.

Lo Sr. Tusquets es un excelent novelista: per tal lo proclama un llibre digne de més fondo estudi que 'l curt espay qu' hem pogut consagrarli.

Magnificament editat per la casa *Henrich y C.^a* en comandita, está ilustrat profusament y ab gran inteligencia per D. Pere Eriz, sent digne de figurar tant per son mérit literari com per sas inmillorables condicions materials, al costat de las millors obras de la biblioteca de *novelistas contemporanis* que vé donant á llum aquell acreditat establiment.

CARRERAS

Mireu com las va seguint
atenta, embobada, seria:
precisament la senyora
es pèrita en la matèria.

Altres llibres rebuts:

NUESTROS MILITARES, per FRADERA. — No puch menos de recomenarlos aquest àlbum de graciosas caricaturas, totas ellas inspiradas en tipos y escenas de la vida militar. Fullejantlo s'hi passa un rato divertit, tant contemplant los rasgos del dibuixant, com llegint los lemas graciosos que figuran al peu de cada làmina y que completan l'intenció del artista.

Las láminas están primorosament cromolito-grafiadas... y estich cert que no sols los paisáns han de riurehi de debó, sino 'ls militars mateixos, y fins m'atreveixo á dir que hasta l'héroie de Sanguento, á despit de la seva serietat y de las sévas corassonadas, es molt capás de fers'hi un gran panxó de riure.

Lo Baster de Santa Pau, drama catalá en tres actes y en vers, original de D. Pere Reig y Fiol, estrenat la nit del 15 d'abril del corrent any en lo *Teatro Circo Espanol*.

... *Lo Deber*, drama en un acte y en vers de

UN ENTUSSIASTA

— Me sembla que de l'americana, 'l rellotje y dugas camisetes be me 'n donarán lo suficient per poder anar diumenge á la corrida de 'n Lagartijo.

D. Simón Alsina y Clos, estrenat en lo *Teatro Catalá* (Romea) la nit del vuit del corrent mes.

RATA SABIA.

A...

M' agradas perque ets molt ma—
y perque ta sal no es po—
per ta petiteta bo—
y perque no estás gens fla—

Al veure ta cinture—
desseguit mon cor palpi—
y ta barbata peti—
me fá perdre la xave—

Qu' es ta veu la d' un cana—
diu qui t' escolta ab deli—
no falta tampoch qui admi—
ton talent extraordina—

Tant y tant m' agradas, ne—
que hasta 't pendria per do—
mes ¡ay! si tampoch ets bo—
per fé un guisat de cap me—

UN CATALÁ.

PRINCIPAL

La companyia del *Teatro Lara* de Madrit no 's pert per falta d'estrenos. Casi bé dia per altre 'ns dona á coneixe una obra nova.

Veus' aquí la llista de las estrenadas durant la present senmana teatral:

El cascabel al gato de 'n Fiacro Irairoz: més que per la novetat del argument y dels epissodis, se distingeix aquesta obra per la vivesa dels tipos y per l'abundancia dels xistes, que hi son á gabadals.

Los martes de Carnaval en casa de las de Gomez: es una caricatura que dona lloch á qu' en Mendiguchia executi uns jochs malabars ab molt primor y á que la Valverde canti una *romansa* ab molta gracia.

Baltasara la pollera de 'n Flores Garcia, té un argument senzill, si bé abunda en incidents graciosos y té ademés un diálech xispejant, escrit ab molt bona sombra.

El matrimonio civil, comedia en dos actes de 'n Mariano Pina, está inspirada en la famosa obra francesa *Les surprises du divorce*, y té materia jocosa molt abundant, tant en la pintura dels tipos com en la frescura dels xistes, de manera que l'espectador passa un parell d'horetas verdadera-ment deliciosas.

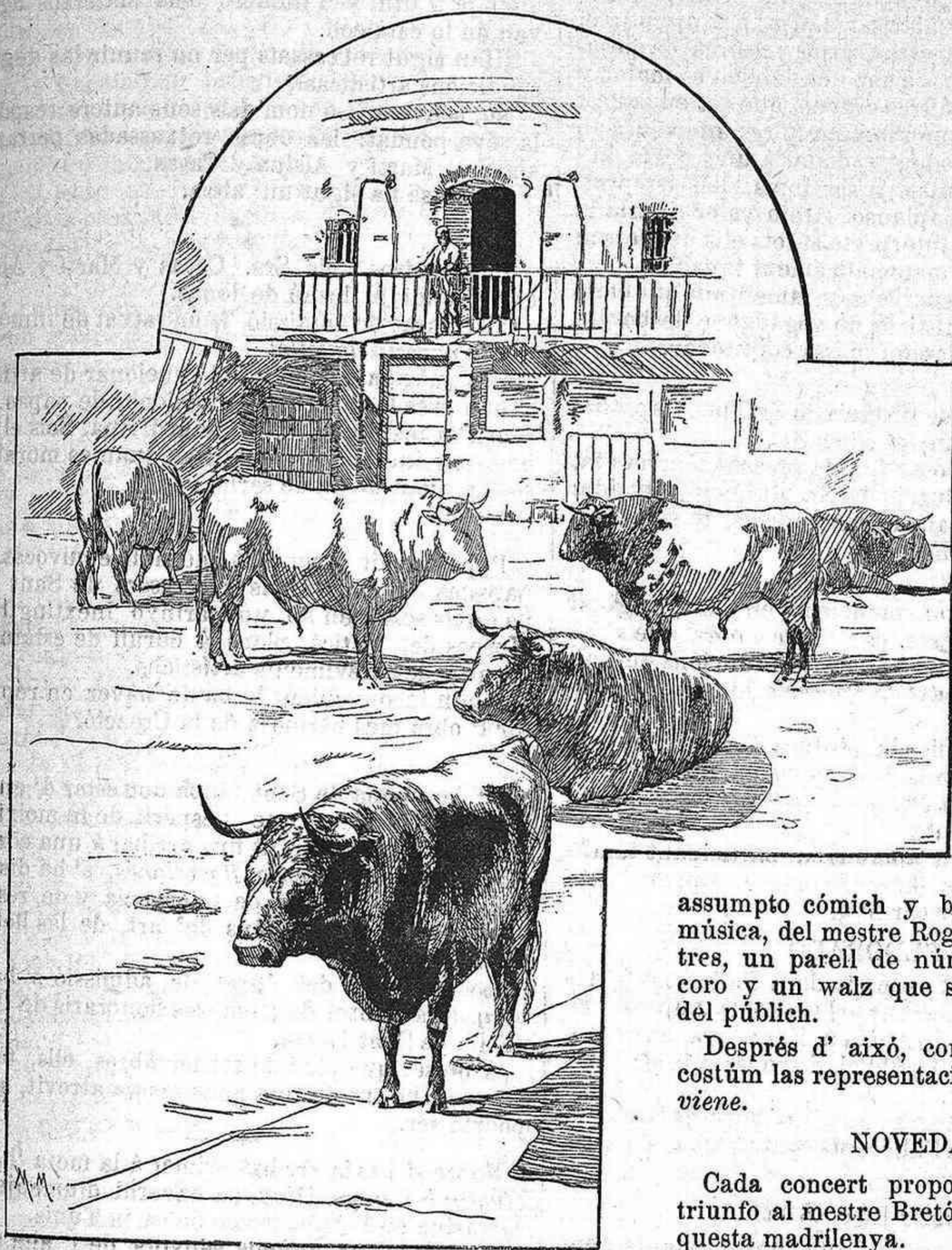
Ja veuhen que la campanya empresa per aquesta companyia no 's pert per falta de diligencia en presentar obras aquí no conegudas encare. Y ab tot, lo públich se mostra bastant retret, lo qual no 's comprén, dada la composició de la companyia, que conta ab elements de mérit, pera sortir sempre ayrosa en lo desempenyo de las produccions que posa en escena.

ROMEA

No ha tingut efecte cap estreno, S' aproxima 'l final de la temporada, y pera acabar de passar los dias que faltan, bastan las obras del repertori.

CORRAL DE LA PLASSA DE TOROS DE BARCELONA

(Del natural)

¡Quin honor per 'questas bestias!
 ¡Quin nom *Lagartijo* 'ls dóna!
 ¡Poguer sé 'ls sis toros últims
 qu' ELL matará á Barcelona!

No obstant, debèm consignar que s'ha representat la comedia de 'n Pin y Soler *Sogra y nora*, que havia sigut estrenada á Novedats. Algun dels nous actors que han pres part en son desempenyo, tal vegada no ha comprés prou bé 'l caràcter del paper que representa.

LIRICH

Aquesta nit—si no hi ha hagut retrás—la eminent Sarah Bernhardt donará la primera de las quatre funcions que té anunciadas, representant l'interessantíssim drama de 'n Sardou *La Tosca*, de qual personatge la Sarah 'n fá una verdadera creació.

* * *

En dit teatro donará també 'ls séus concerts l'insuperable Vi-diella.

Hem tingut lo gust de veure 'ls programás, y podèm assegurarlos que difícilment pot reunir cap més concertista un conjunt de pessas més escullit y més interessant, pera donar una mostra de las sévas extraordinarias facultats.

TIVOLI

¶ Per un dia sols varen suspèndres las representacions de *El siglo que viene*, donantse una funció composta exclusivament de pessas curtas.

Entre las quals vá estrenarse 'l quènto de Llanos de Alcaraz, titulat *Un muerto de buen humor*, que té un

assumpto cómic y ben desenvolupat. La música, del mestre Rogel, conté, entre altres, un parell de números, com son un coro y un waltz que sigueren del agrado del públich.

Després d' aixó, continúan ab éxit de costúm las representacions de *El siglo que viene*.

NOVEDATS

Cada concert proporciona un ruidós triunfo al mestre Bretón y á la notable orquesta madrilenya.

No disposém d' espay sufficient pera descriure una per una las cinch audicions que porta donadas fins á la fetxa en qu' escribim las presents ratllas, ni per senyalar las pessas que han promogut en major grau l'entusiasme del públich. Las obras dels grans mestres y principalment del colós Beethoven y del genial Wagner, van acompanyadas en los programás de primorosas produccions, en las quals l' orquesta lluheix una execució irreprotxable. Aquí tenen *El movimiento continuo* de Paganini, la *Suite d' orchestre*, de Grieg, la famosa *Polonesa* de Vieuxtemps, la *Reverie* de Schumann, la *Suite* de Massenet, la *Danse macabre* de Saint Saens, y un sens fi de joyas ciselladas ab un primor extraordinari.

La *Societat madrilenya de concerts* desplega un bon gust y una homogeneitat sorprendents. No en vá conta ab més d' un quart de sigle d' existencia, havent tingut ocasió de obehir la batuta de mestres tan inteligents com en Monasterio, en Mancinelli y 'l mateix Bretón.

Cada concert es un aconteixement artístich.

Y ara no es del cas ^{**}parlar de certs elements, poch per fortuna, que pretenen estar en desacort ab la totalitat del públich, moguts principalment per l' afany de singularisarse. Tot pot discutirse; pero no es licit permetres certas mostrars de desagrado, quan l' entusiasme del públich es major y més justificat. Nosaltres creyém que tot en aquest mon es relatiu, y que l' art no té res que veure ab las matemáticas, podentse donar á una pessa interpretacions distintas, y ser totas ellas irreprochables, y dignas d' aplauso. ¿Quin valor tindria la personalitat de un intérprete si tots ells deguessen realisar un treball matemáticamente igual?

Per avuy no dihem res més, lamentant que certs apassionaments artístichs de vegadas se desbordin y acabin de una manera massa contundent.

La companyia que dirigeix lo Sr Tutau aprofita 'ls claros que deixan los concerts.

Y fins projecta posar fi á la present temporada, estrenant una producció del Sr. Guimerá, titulada: *En Pólvora*, la qual, segons noticias, té certas relacions ab la qüestió social.

^{**}
El primer eslabon, monólech en vers, original del Sr. Rovira y Serra, es l' última obra que s' ha estrenat en aquest teatro, en las funcions que alternant ab la *Societat de Concerts* hi dona la companyia Tutau.

Lo monólech, delicada pintura de las dificultats ab que tropessan tots los que volen dedicarse al art dramátich, está escrit en *redondillas* y enclou inspirats pensaments.

L' obra fou molt aplaudida, participant també dels aplausos lo Sr. Montero, que interpretá 'l monólech ab verdader carinyo.

ELDORADO

A pesar de que l' encantadora Fuller havia terminat ja 'ls seus compromisos ab la empresa, ha prorrogat la seva estancia á Barcelona, corresponent al favor que 'l públich dispensa á la preciosa *Dansa serpentina*.

La empresa ha lograt que 'l públich de Sant Petersburg, ahont la Fuller está contractada, s' esperi uns quants dias més.

CIRCO EQUESTRE

Continúan las variadas funcions que tanta gent atreuhen á aquest local privilegiat. Lo *Circo equestre* es un dels sitis més apropósit pera passar agradablement la vetlla.

CIRCO ESPANYOL

Lo melodrama *La ressucitada* abunda en sorpresas, com lo seu títol indica. Té un argument complicadíssim, que no sempre s' explica satisfactoriament, y abunda en situacions agudas. L' obra, discretament interpretada per la companyia que dirigeix lo Sr. Borrás, agradá molt al públich de las galerias.

N. N. N.

Un altre dia parlaré de la Exposició artística que s' ha instalat en los salons del *Ateneo Barcelonés*.

Avuy dech ocuparme únicament de un fet oco rregut ab motiu de la mateixa, qual fet ha donat molt que parlar entre 'ls individuos que componen aquella Associació.

Se tracta de haver sigut retxassats dos quadros, quan ja 'l títol y 'l número dels mateixos figuravan en lo catálech.

¿Han sigut retxassats per no reunir las degudas condicions artístichs?

No, senyors. Lo nom dels seus autors respón de la seva bondat: las obras retxassadas pertanyen als Srs. Martí y Alsina y Casas.

La causa ha sigut un' altra.

^{**}
Los quadros dels Srs. Casas y Martí y Alsina, eran estudis al desnú de donas.

Y 'l Jurat de admissió 'ls ha tatxat de immorals. *¡Ya pareció aquello!*

Los qu' estaban cridats á funcionar de artistas, s' han pres la llibertat de funcionar de papas. Ells reben la inspiració de la llum divina. Sols ells saben, per intuició sobrenatural, quan es moral una cosa y quan deixa de serho.

^{*}
Papas he dit y per cert que m' hi equivocat. Més papistas son ells que 'ls successors de Sant Pere, 'ls quals sostenen ab un carinyo inextingible 'ls Museos del Vaticá, plens á curull de estátuas al desnú y de atreviments artístichs.

¿Quin inconvenient hi ha de haver en reproduhir l' obra més hermosa de la Creació?

^{**}
L' Academia de Sant Lluch deu estar d' enhorabona al considerar que 'l esperit de la moixigateria s' ha anat infiltrant fins arribar á una corporació, que com l' *Ateneo Barcelonés*, s' ha distingit sempre pel seu criteri de tolerancia y de respecte á totas las manifestacions del art, de las lletras y de la ciencia.

Los senyors del Jurat de admissió s' han fet acreedors al títol de membres honoraris de l' Academia de Sant Lluch.

A no ser que aixó de ser membres, ells, tan poderosos, ho trobin una mica massa atrevit, que tot podria ser.

Sobre si havia arribat primer á la meta 'l caball *Gently* ó l' euga *Diva*, vá haverhi diumenje sorta sarrasina en l' Hipódromo de ca 'n Tunis.

No 's pensin: aquells senyors de l' alta aristocracia, aquells individuos de la *gomme* superfina, estaban alborotats y cridavan com una taifa de carreters á l' hora de repartir xurriacadas.

¿Y tot aixó per qué?

Senzillament, á causa de las apostas que s' havian fet. Los que havian posat los diners per *Gently* no trobavan gayre agradable que 'ls que havian apostat per la *Diva* se 'ls fiquessin á la butxaca.

En lo més fort del escándol, lo governador acudi pressurós al siti ahont aquest havia esclatat.

^{**}
—Vaja—vaig dir entre mi mateix.—Ara 'l senyor Larroca, fent us de l' autoritat de qu' está investit, agafará áls uns y als altres, y lligats com uns Cristos manará portarlos al segón pis del Govern civil. Com que 'l joch es un delict, y 'ls atrapa jugant y barallantse, lo qu' es de aquesta no s' escapan.

¡Santa innocencia, la innocencia méva!
Lo Sr. Larroca ni vá perseguirlos, ni vá reptar-

los. Procurá tan sols calmar los ánims dels qu' estavan més excitats, y de la séva conducta 'n quedaren molt satisfets y plens de alegria 'ls que se 'n endugueren las apostas.

Las persecucions contra 'ls que jugan s' encaminan principalment contra 'ls que van á pelarse 'ls céntims jugant al trenta hú ó al burro en un recó de cafeti ó de xocolateria.

Una cosa es dedicarse al *burro* y un' altra cosa molt distinta dedicarse al foment de la cria *caballar*.

L' altre dia van esclatar quatre ó cinch petardos en distints punts de la ciutat.

Petardos sense cap mala in'enció, fets de pólvora, de cartulina y de nyinyol, com los que tira la quixalla en las festas de carrer.

Y no obstant, l' estrépit vá sentirse fins á Madrid, ab eco formidable.

*
* *

—¡La cosa es grave!... — deya un amic del govern.

Y explicava la gravetat de un dels petardos, alegant que havia sigut disparat ab tota la mala intenció en lo carrer del Vidre.

—Ja veuen—afegia—sent de *vidre* 'l carrer, podia haverhi hagut una terrible trencadissa.

Lo Sr. Brañas, ab la séva oratoria fácil y afuent, alcanza grans ovacions, sobre tot per part dels catalanistas.

Y ab tot, lo distingit catedràtic gallego, en las sévas peroratas se val exclusivament de la llengua castellana.

Es la primera vegada que 'ls nostres catalanistas no troban que 'l castellá fassi plat esquerdat.

Al Arxiu de la Corona de Aragó, descansavan tranquilament los ossos de Berenguer III lo Gran, desde l' época en que sigué incendiats lo monestir de Ripoll.

Y ara, ab motiu de la reconstrucció de aquest edifici, serán trasladats novament á aquell siti ab tota pompa y solemnitat.

Si 'ls ossos de aquell monarca poguessen parlar seria curiós saber quin concepte li mereix la vida moderna, aixís com l' efecte que li causa l' anar en ferrocarril.

Tres regidors dels que van ser suspesos llavors de la Memoria de 'n Sánchez de Toledo, veyent ab molta satisfacció que no se 'ls ha format causa, havent passat ja desde la séva suspensió més de cinquanta dias, han requerit al arcalde, y aquest ha tornat á donarlos possessió del càrrech.

Ab aixó del aplassament de las eleccions municipals—deuen haver pensat—encare val la pena de tornarhi.

Y en efecte: si bé 'ls hi atraparán las castanyas de Totsants, en cambi hi arreplegarén per despedida 'ls turróns de Nadal.

EN LO BANY

Reproducció del quadro del Sr. Martí y Alsina, un dels que han sigut refusats pels delegats de la Comissió organitzadora y de la Junta Directiva del Ateneo Barcelonés (1).

Y quan un s' hi troba bé
y 's té regular cassussa,
es precis arreplegar]
fins las darreras engrunas.

A Segovia l' altre dia vá alsarse en globo l' intrépit aeronauta Sr. Milá.

Y després de permaneix en l' ayre llarga estona, la bomba vá anar á caure dintre de l' horta de un convent de monjas.

¡Figúrinse quin susto las castas esposas del Senyor! ¡Y calculin quins apuros lo Sr. Milá per do-

(1) Fent miracles de activitat hem pogut obtenir en poch temps un *cliché* de aquest notable quadro, que ha donat lloch á tantas qüestions en l' Ateneo Barcelonés.

narlos á entendre la causa de aquell accident, gracias al qual, quedava quebrantada la clausura!

* *

Y tant fàcil com li hauria sigut treure partit de la séva situació.

—Germanas mévas—podia dir—soch un angel que baixa del cel, ab l' encàrrech de fer un petonet á la més jove y més maca de la comunitat.

—¿Y las alas?—li hauria preguntat la mare abadesa.

—Las alas... jo me las preneh.

Es tal la guerra que 'ls valencians han declarat á l' arrendataria del mistos, que 'l concessionari del monopoli s' ha presentat á la Delegació de Hisenda de aquella provincia, demanant la rescisió del contracte.

Aixó vol dir que quan un poble *bufa*, 'ls mistos del govern s' apagan.

Calculin quin huracá no s' armaria 'l dia que 'ls espanyols ens posessim á bufar tots á la vegada.

A Dios rogando y con el mazo dando.

Encare que qualsevol diria que 'l célebre Consell de la Compañía del ferro-carril de Fransa ha passat á millor vida, donat que calla com un mort, á pesar dels formidablos atachs que se li dirigeixen, nosaltres no podem guardarli 'ls respectes que 's deuen als cadávers, perque no 'ns consta que haja deixat d' existir.

Encare han de succehir moltes cosas avants de que 'n Rotschild s' encarregui del enterro, que s' efectuará ab tots los honors del rito israelita.

* *

Una de las cosas que poden donar més joch es lo *meeting* á que son convocats tots los desventurats que posseheixen accions de aquella Compañía,

y que, per no arribar á tenirne cent, se veuen privats de assistir á las Juntas generals.

En aquest acte, cada hu podrá dir lo que li sembli, y 'spondrán los acorts que s' estimin convenients per retornar la paraula 'ls Senyors del Consell.

Acudin, donchs, tots los accionistas á prestar la séva adhesió á la redacció del *Cronista*, Duch de la Victoria, 13, baixos, y no duptin un instant que de la unió depén la salvació de tots ells.

A veure si quan els busquin las pessigollas, los senyors del Consell. parlarán de una vegada.

L' héroe de Sagunso tatxa als catalanistas de *filibusteros peninsulares*.

De manera que ab aixó dels *filibusteros* passa lo mateix que ab los puros, que n' hi ha de dos classes.

Filibusteros peninsulares.

Y Filibusteros de l' Habana.

* *

L' héroe de Sagunto, á pesar de aquestas ideas será cortesment invitat á la inauguració del restaurat monastir de Ripoll.

Ahont té de donarse—segóns diuhen—la segona edició corretjida y aumentada de l' última festa dels Jochs Florals.

De manera, que cas de assistirhi, no sabém com dimontri s' ho pendrá 'l general del Llorón.

Encare qu' es molt fàcil qu' en lloch de anarh ell hi, envihi una companyia de tropa.

Perque 'ls *peninsulars*, fins triats, son de molt mal fumar. No tiran, assecan el pit y fan gastar molta saliva.

Y devegadas, fins donan singlot.

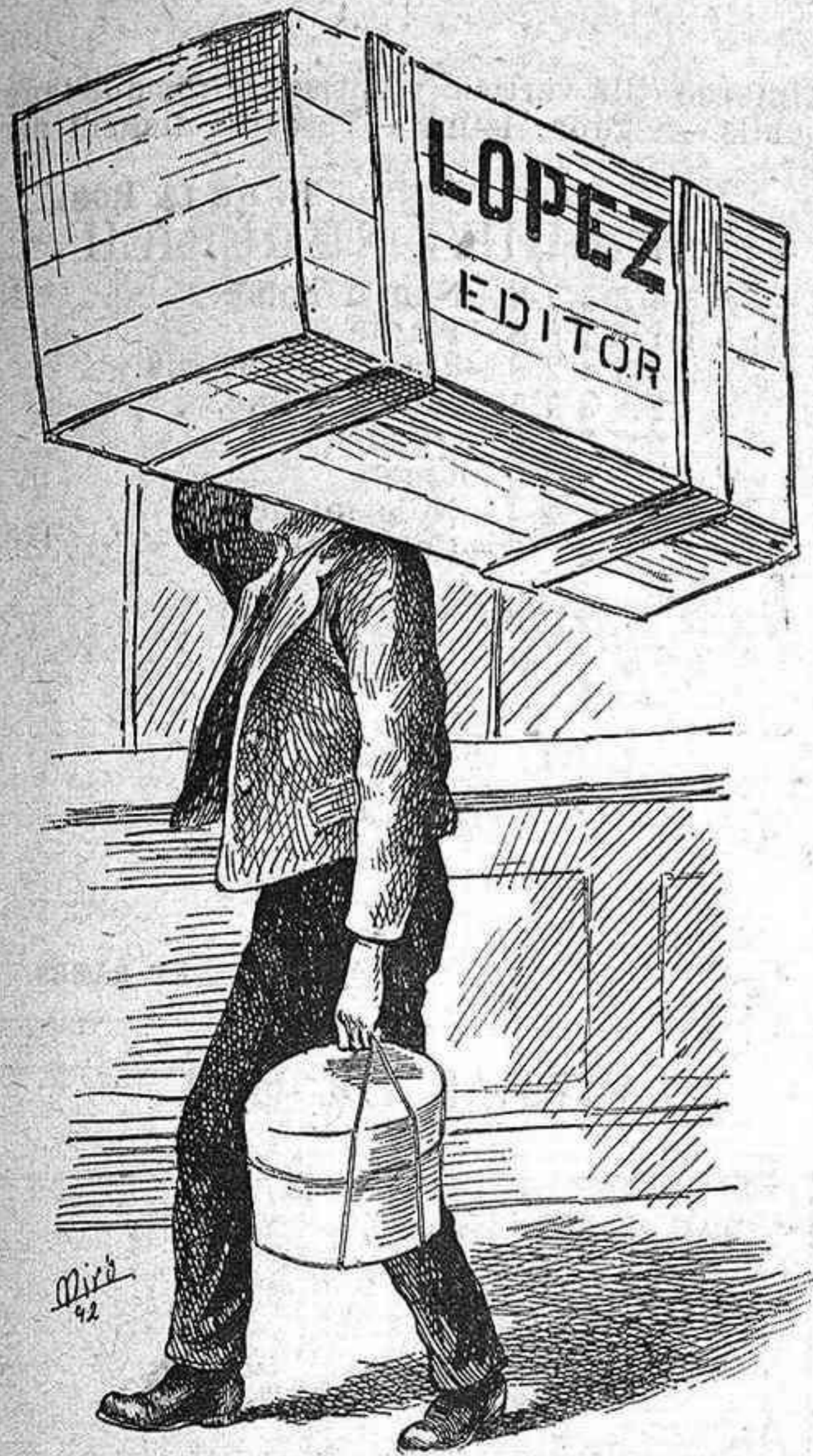
LOS ARBRES DELS PASSEIGS

De sombra no 'n donan gayre, puig las fullas no hi fan nosa.

En cambi, las espurgadas diu que *van da alguna cosa*.

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 2.

GUIA

DE

ESPAÑA Y PORTUGAL

POR

Eduardo Toda

Con un mapa de la Península y planos de las principales ciudades

Un tomo en 8.º encuadernado en tela. — 10 Ptas.

Obra nueva de A. DUMAS (padre)

CECILIA DE MARSILLY

Un tomo en octavo. — Precio: UNA peseta

¡POBRE PATRIA!

POR UN GENERAL DE LA RESERVA

UNA Pta. Con dibujos de A. PONS Pta. UNA

NUESTROS MILITARES

Por FRADERA

Ptas. 1'50 — Un cuaderno en cuarto con 25 láminas al cromo — 1'50 Ptas.

Cartilla de Electricidad Práctica

por E. AGACINO

Precio: 3'50 pesetas

COSAS VIEJAS DE LÉRIDA

por A. PRIM TÁRRAGO

Precio: 1 peseta

OBRA NUEVA DE JORGE OHNET.

Batallas de la vida

RELIQUIIAS DE AMOR

Precio: 3'50 pesetas — Un tomo en octavo. — Precio: 3'50 pesetas

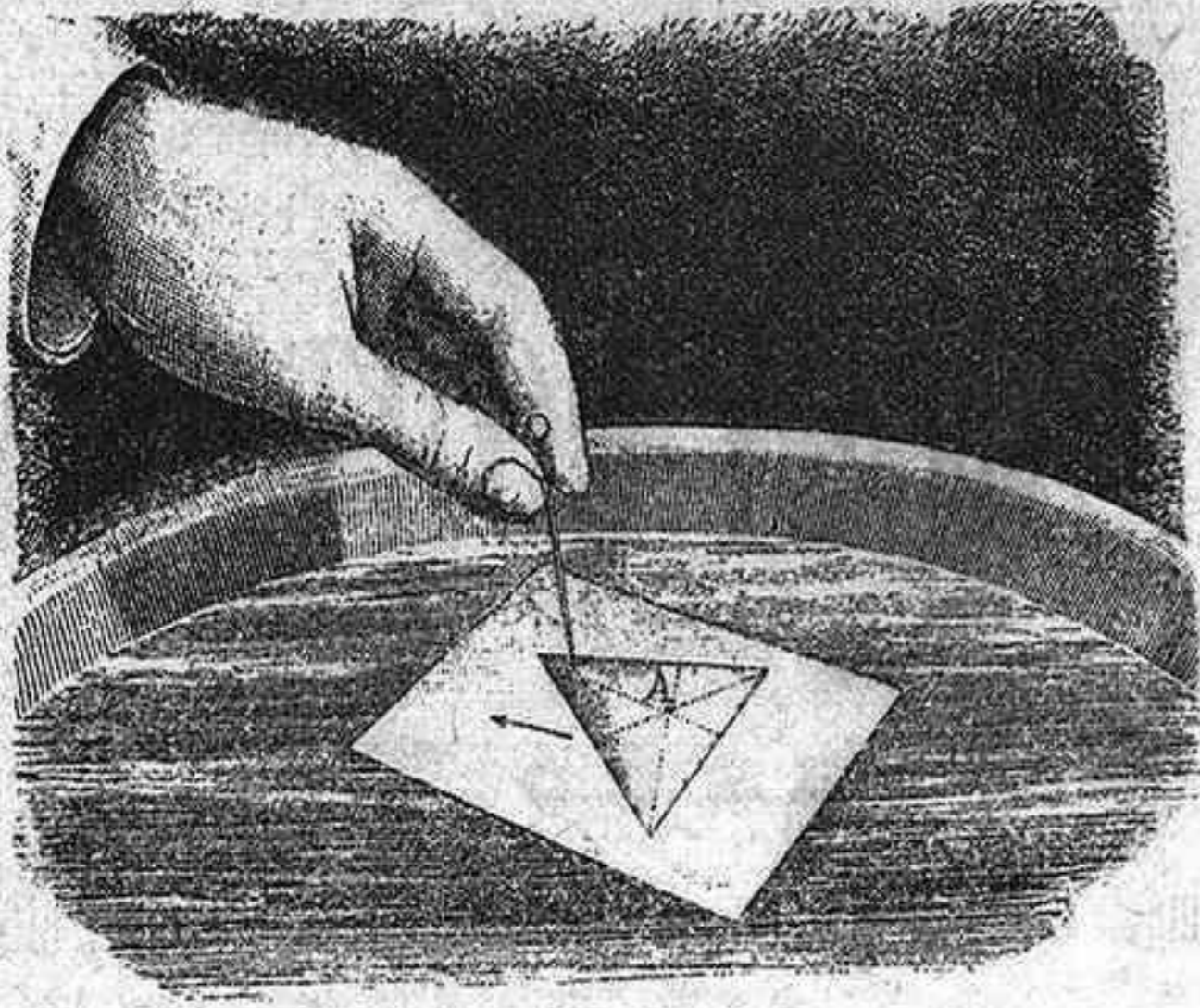
La próxima semana sortirá

L'ASE DEL HORTOLÁ

De Emili Vilanova ab dibuixos de M. Moliné

NOTA.—Tothem que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en llibreries del Giro Mutuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responem d' extravios, no remetent ademés 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas

DISTRACCIÓNS CASULANAS

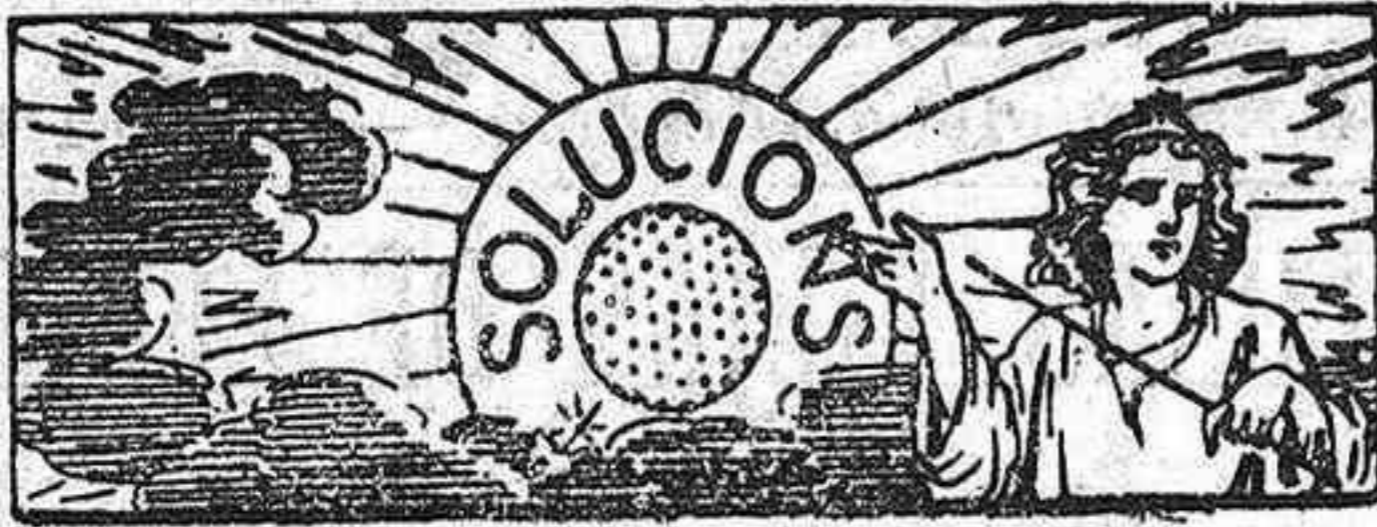

LAS FIGURAS MÁGICAS

Dibuixin sobre un tros de paper blanc una figura geométrica qualsevol, un triángul, etc., ab un llapis mullat. Coloquin luego 'l paper al aygua, dibuix per munt, y mullin ab cuydado la part tancada per aquest, lo qual es fácil de conseguir, porque las líneas de llapis servirán de barrera porque 'l líquit no passi d' ellas. Agafin després una agulla y posin la punta de modo que s' enfonzi al aygua, sense arribar á tocar lo paper, en qualsevol part de la figura. Lo paper comensará llavors á moures en direcció determinada, fins que 'l centro geométrich del dibuix trassat coincideixi exactament ab la punta de l' agulla.

Es fácil determinar ab antelació lo punt A, centro de la figura geométrica, y comprobar que 'l paper caminará en lo sentit de la fletxa, hasta que A se colouqui sota la punta de l' agulla. Lo paper llavors se para per si sol.

L' experiment exigeix molta seguretat en l' operador; pero resulta d' un efecte verdaderament admirable.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA 1.ª—*Sim-pá-ti-ca.*
- 2.ª ID. 2.ª—*Pi-e-ro-la.*
- 3.ª ANAGRAMA.—*Suó-Sou.*
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*La muerte en los lubios.*
- 5.ª CONVERSA.—*Arrós*
- 6.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Granollers.*
- 7.ª TERS DE SÍLABAS.—*P A L M A D A*
MA T A R O
DA R O Q U I
- 8.ª GEROGLÍFICH.—*Per hospitalenchs, Hospitalet.*

TRENCA-CLOSCAS
XARADAS

Ma primera es animal,
per pescar dos-invertida,
tersa-quarta es una mida
y una planta es ma total.

F. DE LA ROSA.

TERS DE SÍLABAS

Primera ratlla vertical y horisontal: lo que tenen los galls.—Segona: ístme.—Tercera: utensili pera pesar.

F. DE LA ROSA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom d' home.
- 3 1 2 6 1 8 8.—Planta.
- 2 7 3 4 2 8.—Planta en castellá.
- 2 1 3 7 5.—Nom d' home.
- 3 7 5 1.—Quadrúpedo.
- 2 7 5.—licor.
- 2 4.—Nota musical.
- 6.—Consonant.

GEROGLÍFICH

::+

G
I T I

—

T T

F. DE P. SET-RABES.

FILLAS DE EVA

Fot. Reutlinger.—Paris.

No cal dir si té salero,
y gracia, y jaleo, y chic;
lo séu nom ho diu de sobras:
es la famosa Judic.

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto 62.